

La pèrdua del fill que esperava centra el debut literari de la periodista Bàrbara Julbe

Paraules que curen



LUCIA RAMIS

Entre Corea i la superilla

Presentació de *Las dos caras de la misma Corea*, amb Josep Maria Coll, Daniel Wizenberg i Josep Manel Brañas. A dalt a l'esquerra, Raimon presentant

els seus 12 últims concerts. A la dreta, Montse Valls, Arcadi Poch i Gabi Martínez, participants en el debat *L'art al carrer: possibilitats creatives per a un nou model de ciutat*.

Raimon explica que *Al vent* tracta del pas de l'adolescència a la joventut, però fou interpretada com a cançó protesta; ho seria una altra de posterior, *Diguem no*, del 1963.

Parla de la vegada que Salvador Espriu va anar a sopar a casa seva i li digué: "Li dono les gràcies de part d'Ausiàs Marc", després que ell li cantés el poema 46, *Veles e vents*.

Salvador Espriu va anar a sopar a casa de Raimon i li digué: "Li dono les gràcies de part d'Ausiàs Marc"

També parla de Joan Fuster, Maria Aurèlia Capmany, Joan Miró. "Quines tres cançons t'emportaries en una illa deserta?", li pregunta Oller. "Mai no aniria a una illa deserta", contesta Raimon, "però suposo que m'emportaria el telèfon per tenir Spotify". Raimon va fer caure molts barrots gràcies a la paraula, en un temps del qual l'ombra és allargada. I els seus fantasmes, tan reals com Kim Jong-un i Donald Trump. ●

SÍLVIA OLLER
Girona

No he plorat, sembla que la ferida va cicatrizar", confessa entre alleujada i orgullosa al final d'aquesta entrevista la periodista de RAC1 i *La Vanguardia* Bàrbara Julbe, que acaba de publicar la seva primera novel·la, *On em portin els ametllers* (Gregal), una història de superació personal després de la mort del fill que esperava. Sota una innocent aparença de fragilitat, en el fons s'amaga una dona forta que ha trobat en l'escriptura el bàlsam perfecte per anar guarint un dol que va començar a finals del 2015, quan va patir un avortament involuntari als cinc mesos i mig. Un cop dur i inesperat que la periodista reviu en la ficció en la pell de la Ivet, una jove a la trentena que assumeix el dolor des de la negació i la ràbia, primer, i des de l'entesa, la pau i l'acceptació, després.

"Escriure ha estat una teràpia dolorosa i alhora necessària i curativa, perquè m'està ajudant a acceptar el que m'ha passat", explica l'autora, que pretén posar el focus en una situació molt sovint silenciada, com és el dolor dels pares davant la mort d'un fill. "La novel·la vol trencar aquest silenci i reconèixer la tristor dels progenitors, que de vegades es tendeix a minimitzar", afegeix Julbe, tot deixant clar que el seu no és un llibre d'autoajuda per bé que pot ajudar altres dones que han passat per una situació semblant. "Necessitava buidar-me i desprendre'm de totes aquelles emocions que em coïen per dins", insisteix l'autora, que va aprofitar la baixa laboral per donar forma a una novel·la "escrita amb el cor". "Escrivia fins a vuit hores diàries per digerir la pena, la tristor, el plor...", rememora.

Assegura que viure en primera persona aquella traumàtica experiència li ha permès comprovar que encara queda molt per fer en el camp de les morts de gestants. Per exemple, reclama que tots els hospitals disposin de protocols que atenuïn els pares després de patir la mort del nadó abans o després de néixer i que puguin inscriure el nom del fill en el registre civil independentment del temps de vida fetal. "El procés es faria molt més fàcil", afirma convençuda la narradora, que es va convertir en una de



PERE DURAN/ NORD MEDIA

L'autora retratada fa uns dies a Banyoles, la seva ciutat natal

les autores locals que va vendre més llibres el dia de Sant Jordi a les comarques de Girona.

Més enllà de la dura experiència, la novel·la és també una lliçó de vida, com va voler plasmar en el títol original, *L'hora de viure*. Per continuar endavant amb el seu dia a dia, la protagonista "ha d'acceptar el que li ha passat, perquè és l'única manera de reconstruir-se", escriu.

On em portin els ametllers també s'endinsa en la vida de dones de diferents generacions. L'àvia de la protagonista, que va viure la cruesa de la Guerra Civil com a infermera de soldats ferits, guarda un secret que només s'atreveix a confessar a la seva neta, i la seva mare

pateix durant la infantesa un fet que li canviarà el caràcter. Entre aquests fils argumentals, la relació de parella de la Ivet amb en Pau, amb qui emprèn un viatge a Mallorca per iniciar una nova vida i que esquitxa gran part d'un llibre carregat de simbolisme, com els ametllers del títol. "És un arbre que es caracteritza per la seva fortalesa, floreix a l'hivern i el seu fruit madura al cap de nou mesos. Em semblava que tenia una gran similitud amb la història de la protagonista", explica Julbe.

L'illa de Mallorca, lloc habitual d'estiueig de l'autora, Banyoles, la seva ciutat natal, o el barri de Santa

"Escriure ha estat una teràpia dolorosa i necessària perquè m'ha ajudat a acceptar el que ha passat", diu

Eugènia de Girona, on va viure durant un temps, són alguns dels escenaris de la novel·la, que fa salts en el temps, concretament al període de la Guerra Civil. Per relatar aquesta part, l'autora ha entrevistat un historiador expert en el conflicte i un dels soldats que va participar en la batalla de l'Ebre.

Reconeix haver plorat moltes vegades repassant la seva òpera prima. "És inevitable, perquè revius els fets, però no em vaig plantejar mai deixar d'escriure. Fer-ho m'ha ajudat a mantenir viu el record, tot i que sé que la vida continua", afirma. Una lliçó de vida. ●

El lliure
GRÀCIA 3 A 28/05

LAS PERSONAS DEL VERBO
CONTRA JAIME GIL DE BIEDMA
creació i direcció JOAN OLLÉ
amb IVAN BENET, JUDIT FARRÉS,
MARIO GAS i PEP MUNNÉ

FUNDACIÓ VILA CASAS
CAN FRAMIS BARCELONA
EXPOSICIÓ 23/01-11/06
JORDI ALCARAZ
ESBORRADÍS